

بهر قریب دست نرسد هم در کار
تا به آن طاعت که در هر وقت

بجای

در روز یکشنبه است که در وقت
که بنویسد و بگوید یا لا

$$\begin{array}{r} 1X112 = 421 \\ \underline{10X112 = 1120} \\ 10X112 = 1120 \\ \underline{10X112 = 1120} \\ 10X112 = 1120 \end{array}$$

از خود که در دست از خود
از خود که در دست از خود

همه است آن ستم نبان شود
بسیار تو از همه که در میان
ان عالم هر

نظر کنون به روشنی در دست
سیدانی با بیجا ستمت نظری در دست
سیدانی با بیجا ستمت نظری در دست

از آب و می بود از دم جیبی
قضا از اسکان بوفه در دست
هم ساکنان کو ارت گشت و

عزت ارزیا از پیشه زردی
افکار و شعاع از خنده
قارزه بوی بلند در سوز
افکار و شعاع از خنده
قارزه بوی بلند در سوز

زین می رود از ستمت که بوفه در دست
سراسر قدر کنش گمانی از ستمت

باب اول در علم کیمی

بسم الله الرحمن الرحيم
آخر ماه روز سه شنبه کوشه بنام حوش باد بر
ایستاد برون مار

زاجه تا احوال کیمیم فرق است
همه عالم درین کیمیم فرق است
بسم جعفر

عربی شکرته ابرار است
بسم جعفر

ماش خرد خندم و بر از سبزه کوشه
هر ره کدر است شکرته ابرار است
بسم جعفر

دقت و کوشه کیمیم
بسم جعفر

ازین شراب کوشه کیمیم
بسم جعفر

بسم جعفر
بسم جعفر

بسم جعفر
بسم جعفر

بسم جعفر
بسم جعفر

بسم جعفر
بسم جعفر

من کن در حکم امام از سید کبری السلام
خواججه از کاتبان سید بنده باورمان را

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

برادر اول زوزار کشته شده
خوبی حاجی بود که کشته شده

برادر اول زوزار کشته شده
و چهار حاجی کشته شده

اسرار رضا و یوسف
کشته شده

آرزو محمد حسن زوزار کشته شده

کتابت ابراهیم زوزار کشته شده
و نامی دیگر کشته شده
در این بعد دیده دل ما

۳ نفر زوزار کشته شده
کشته شده
خوبی کشته شده
پدرش کشته شده

۱۱
کشته شده
کشته شده
کشته شده

بمقی عن وجه اکلدن
بالم المبدوء والمبید

بالمبدوء - مدارها لم کلمه - اقرب وبتنقسم عن قسمین اقرب
واقرب منقوده - اقرب بالله العبادة والادحان حقیقه
الاقرب منقوده رضا وقلوبهم عاتیه -

ان الله یحب من اراد ان یرحمه ان یرحمه اولی صلبهم
وحتى یجون الی ینبذ الیه والوصول به انه هو رابط الرفع الرحم
وعن ان فی منک ~~الواجب~~ الواجب مع ان الدرر
سبب اقتضا والذکر ان والذکر صاع شیه الله الی

کلمه یرحم منقوده ان من ذلها الدول تسیر الدرر وراع
حتى ~~الوصول~~ ینبذ الیه ویحون فی بان طهه وان
انزار الیالم مع الی وروا العلامه ان الی غیر ما یرید

ولم یکره الی الفروع
ان من الی الی

فكيف تنكر حبا بعد ما شهد

چون کنی بعد جهت چون کوهی میسر

به عليك عدل الدمع والسقم

بر تو است چشم در در زرد دستی ز رستم

واثبت الوجد خطي غير وضنا

عشق با بت که بر خط است و لغوی

مثل البهار على خديك والعنم

چون بهار در رویارو سرخی رخ عنم

نعم سر طيف من اهو قنن

چون خیر و لرزه مراب خواب

والحس يعترض اللذات بالالم

عشق آرد در میان صدمی و مح و الم

بالا مني الكوا العبد من بعد

ای که در عشقم است یعنی بعد و ار

مني اليك لم ونصفك لم تلم

کز آن نصفی باشد غم در بار کرم

عدتك كما لا يدبر مستر

حل من زرد که شده سر من زرد شدن

عن الوشا ولا داني ممتح

نیت پنهان در دهن من است زدم

محضني النص لکن اسمعه

تو نصیحت می کنی نیکو دل من نشوم

ان العيب العذال في صمم

ما شان باشند ایم از طاعت در صمم

وان نصه الشيب في عذلي

شيب پندم داد و من بر دم همان بود

والشيب العبد في نص عن التهم

در پشیمان نصیحت باشد از تهم

فاما ما رقي السوم ما تعطت

نفس فرما نه میباید زخم خراب

من جهلها بندي الشيب الهيام

ذو جهالت بند پند زرد پیر و بهام

ولا اعد من الفعل الجميل

هم نرو که کار نیک بهر جهالت مارد

صيف الم براسي غير محتم

بر سرم آمد فرو و من است از محتم

لو كنت اعلم اني ما اوقر

کز دایمی که همان را میباید بر

كتمت يد العنه بالكم

کف می تعمیر سپید بالکم

مَنْ يَرْجِعْ مِنْ عِبَادَتِهَا

بگردد از عبادت او
نفس برکشند پس راهی که می آید براه

فَلَا تَرْمِ بِالْمَعَاكِرِ شَهْوَاهَا

پس مچو برهنه کن شهواتها
نفس را از کتک نشاند

وَالنَّفْسُ كَالطِّفْلِ يَهْمُ شَعْلًا

نفس چون طفلی است که شیره می خورد
بازگردد از شیره می خورد

فَأَصْرُهُمْ وَأَوْحَاؤُهُ تَوَلِيهِ

بارگردد از او آنچه خواهد که
نفس را از او آنچه خواهد که

وَأَعْيَاهُمْ فِي الْأَعْمَالِ سَامِعَةٌ

نفس را در همه کارها شنیدار
نفس را در همه کارها شنیدار

كَأَيِّ دِحَّاجِ الْخَيْلِ بِاللَّحْمِ

چون کاهم آب کشند او را با راهم
بگردد از عبادت او

إِنَّ الطَّعَامَ يَقْوَى شَهْوَةَ النِّهَمِ

زنگه تیسید به شهوت طعام از شهوت
نفس را از شهوت طعام از شهوت

حَبِ الرِّضَاعِ وَاقْطَعَهُ نَيْظِمٌ

در شیرش با گریه او سخاوتمند
نفس را از شیرش با گریه او سخاوتمند

إِنَّ الْهُمَّ مَا تَوَلَّى يُصِمُّ وَيُصِمُّ

چون حاکم شود دینت بشه یاست کم
نفس را از همه کارها شنیدار

وَأَهْلِي حَلَّتِ الْعَفْوَائِمُ

در بعضی نفس رو با راهم
نفس را از همه کارها شنیدار

كحسنت لذمة المراقبة
محييت لم يدرك السم الدسم

از کسب نیک و مراقبت
میرد که از سم دسم دور ماند
نبتا کان بهضرت بشه ارایه شخص
چنانکه درین بر اسم زهر است یلاس

واخش الدسام من جوع وشبع
فمن خصه شر من التخيم

خوش ترس از جوع و شبع
که کسی که شبع بر ترس برسد
از خشک شدن و جوع
از آنکه از شکر و تخم

استفرغ الدم مع عين قتلت
من الحارم والرم حمية الدم

پس بسیار از دیدن کان چون شمشیر
از حرام و رزم حمية الدم
غذا بینی
از خون و چشم

وخالف النفس والشيطان وعصها
واهما لك صا الذم فاقم

بر خلاف نفس و شیطان باش فرمان ببر
در نصیحت مستندت تو به انوشیروان
و اهما لك صا الذم فاقم
بصفت از آن فاهن

ولا تطع منها خصما واحكأ
فانت تعرف كيد الخصم والحكم

و لا تطع من آن خصم یا حکم
زانکه میداند تو کید خصم و حکم
تو کس فرمان ایشان خواهی حکم
زانکه میداند تو کید خصم و حکم

استغفر الله من قول بلا عمل
استغفر الله من قول بلا عمل
استغفر الله من قول بلا عمل
استغفر الله من قول بلا عمل

لقد نسبتك نسلا الذم عوم
لقد نسبتك نسلا الذم عوم
لقد نسبتك نسلا الذم عوم
لقد نسبتك نسلا الذم عوم

امرتك الخير لكن امرته
امرتك الخير لكن امرته
امرتك الخير لكن امرته
امرتك الخير لكن امرته

وما تثقت قلبك استم
وما تثقت قلبك استم
وما تثقت قلبك استم
وما تثقت قلبك استم

ولا تزودت قبل الموت فافله
ولا تزودت قبل الموت فافله
ولا تزودت قبل الموت فافله
ولا تزودت قبل الموت فافله

ولم اصل بسو فوضو اصم
ولم اصل بسو فوضو اصم
ولم اصل بسو فوضو اصم
ولم اصل بسو فوضو اصم

ظلمت سنة من حيا ظلام لي
ظلمت سنة من حيا ظلام لي
ظلمت سنة من حيا ظلام لي
ظلمت سنة من حيا ظلام لي

ان اشتكت فدم الصبر
ان اشتكت فدم الصبر
ان اشتكت فدم الصبر
ان اشتكت فدم الصبر

وشد من يد غيا صاه طوي
وشد من يد غيا صاه طوي
وشد من يد غيا صاه طوي
وشد من يد غيا صاه طوي

تحت حيا كش امرا لاد
تحت حيا كش امرا لاد
تحت حيا كش امرا لاد
تحت حيا كش امرا لاد

وانت كذا الجبال الشمم من هنت
وانت كذا الجبال الشمم من هنت
وانت كذا الجبال الشمم من هنت
وانت كذا الجبال الشمم من هنت

عن نفسه فارها ايما الششم
عن نفسه فارها ايما الششم
عن نفسه فارها ايما الششم
عن نفسه فارها ايما الششم

واكدت ضمه فيها ضرور
واكدت ضمه فيها ضرور
واكدت ضمه فيها ضرور
واكدت ضمه فيها ضرور

ان الضرورة لا تعد على عصم
ان الضرورة لا تعد على عصم
ان الضرورة لا تعد على عصم
ان الضرورة لا تعد على عصم

وكيف تدعو الا الدنيا ضرورية من
وكيف تدعو الا الدنيا ضرورية من
وكيف تدعو الا الدنيا ضرورية من
وكيف تدعو الا الدنيا ضرورية من

ولا اهل لم تخرج الدنيا من العدم
ولا اهل لم تخرج الدنيا من العدم
ولا اهل لم تخرج الدنيا من العدم
ولا اهل لم تخرج الدنيا من العدم

محمد سيد الكواكب الثقلين
محمد سيد الكواكب الثقلين
محمد سيد الكواكب الثقلين
محمد سيد الكواكب الثقلين

والفريقين من عرو من عجب
والفريقين من عرو من عجب
والفريقين من عرو من عجب
والفريقين من عرو من عجب

نبتنا الا من الناهي فلا احد
نبتنا الا من الناهي فلا احد
نبتنا الا من الناهي فلا احد
نبتنا الا من الناهي فلا احد

ابرقى قول لا منه ولا نعم
ابرقى قول لا منه ولا نعم
ابرقى قول لا منه ولا نعم
ابرقى قول لا منه ولا نعم

هو حبيب الذي ترحى شفاعته
لكل هولاء من الالهو المقتم

ان چيني که به سيد گاه مردمان
در شفقت نزد منم و پيچيد بهم

دعى الاله فالست مسكوبه
مستسكوبه مجبل غير منقسم

مردمان خوانند بچي که هر که بر او دست نو
دست زو جبل محکم کان بر يه ششم

ولم يدانوه في علم ولا كرم
فان النبیین خلق في خلق

بهر پيغمبران در خلق و در خلق آمده
کس چو او نداند در وصف و نه در علم و کرم

وكلهم من رسول الله ملتقى
غرفا من اليم اور شفام من اليم

جمله شان از رسوله بر دور ملتقى
يك لفظ از در ياد علم و شرفى راب كرم

وواقفون لدي عند حديم
من نقطة العالم اور شكاه

نزد او ايستاده جمعه بر يي بر حده
نقطه از علم دارن يا نصيبى از حكم

والمراد من العلم علم الله الذي لا يتناهى
عن حكمه حتى لا تقع ولا كفى وخص لفظه

بالعلم و الكفاية كالم لان الشكل يحصل
منه بيان لا يحصل لفظه ثم ان عدم العلم

بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم
بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم

بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم
بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم

بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم
بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم

بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم
بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم

بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم
بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم

بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم
بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم

بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم
بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم

بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم
بامر الله من ان لفظه ثم ان عدم العلم

فَهُوَ الَّذِي تَمَّ مَعْنَاهُ وَصُورَتُهُ
عَلَيْهِ السَّلَامُ

تَمَّ اصْطِفَاةَ حَبِيبِ بَارِيٍّ السَّمِيعِ
الْبَصِيرِ

در غایت اوج و در صورت یعنی تمام

برگزین شریف و محبت خالق روح در تمام

مَنْزِلَةً عَنْ شَرَايِكِ فِي مَسَلِنِهِ
يَا كَلْبُ

فَجُورِ الْحَسَنِ غَيْرِ مُنْقَسِمٍ

از منزله از شرک اندر محسن آمده

بهر حسن محمد پاره نماند در قسم

دَعَا دَعْوَةَ النَّصَاحِي
الْمُرْتَدِّ

وَاحْكُم بَأْسُنَا فِيهِ وَإِن كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

آنچه ترسانان بگفتند در حق عیسی که

پس بگو در حق سیه هر چه خواهی از حکم

وَأَنسِبْ ذَاتَهُ مَا شِئْتَ
مُرْتَدِّ

وَأَنسِبْ قَدْرَهُ مَا شِئْتَ مِنْ عِظَمِ

نبتش بذات او کن هر چه خواهی از نرف

نبتش بر قدر او کن هر چه خواهی از عظم

فَإِنْ فَضَلَ رَسُولُ اللَّهِ لَيْسَ لَهُ

حَدٌّ فِيمَا عِنْدَهُ نَاطِقٍ لَقَمٍ

نصیب و مصطفی حد ندارد در کلام

تا نداند که شخصی روشن آرزویش را

نصیب و مصطفی حد ندارد در کلام

نصیب و مصطفی حد ندارد در کلام

كأثره في تزيين البدن في وقت
كله

والبحر في كرم والده في هيم
دانشا

چون بهار از ناز بهار بداند شرف
دانشا

همچو دریا در کرم چون روزگار از ناز
دانشا

کانه وهو فرد في جلالت
مهرن مفضل نقی

في عسكر حين يلقاه وفي حشم
جنگان

كأنما اللؤلؤ والكمون في صند
دانشا

من معدن مطبوخ منه و
دانشا

لا طيب يدل تر باضم عظم
دانشا

طوبى لمن تشوق منه و ملتئم
دانشا

ابا مولد عن طيب عنصره
دانشا

يا طيب مبتد منه و ختم
دانشا

بمعنى روز و همدت او او روز
دانشا

بمعنى تحقیق این شکر شکر
دانشا

امروز من نرود و نشاید که نرود
دانشا

بعد ازین درود عدل و خوار و روح نغم
دانشا

و با ابوا کسیر وهو منصدع
دانشا

کشملا اصحاب کسیری غیر ملتئم
دانشا

والناخامد الانفا مسف
دانشا

عليه والنهر ساهي العين من سد
دانشا

و ساسان غنا مجبور بها
دانشا

ورد و اريد بها بالغيظ حين
دانشا

كان بالنار ما بالما من بلل
دانشا

خرنا و بالباء ما بالنار من ضر
دانشا

کلمات و صبا باللسان حته
ارفتت برین

خلصت من رقیة اللیم
وطلقت ایا من رقیة اللیم

بسی ان او شرفا و اوه بدت
ای قلند اطهر

وارینه بر دیوانه نسا ازالم
ای البیخ ای کبسته و

و حین الشهادت عوته
ای کلمه

حتی حکت غرق فی العصر الهم
ای البیخ ای کبسته و

دعوت او خط و سع از جهان برداشتی
تا چو در سفید بود از سب می تسم

تا چو در سفید بود از سب می تسم

بعارض جا و خلت الجراح بها
ای کلمه

سبب الیم او سبب من العرام
ای کلمه

برو عایشه اندر باران وادی پر شمر
کویا دریا بدی کویا سیل عرم

کویا دریا بدی کویا سیل عرم

دعوی و وصفی ابیات له ظهرت
ای کلمه

ظهرو نار القری لبلا علی علم
ای کلمه

فالدیر زاد حسنا و هو منتظم
ای کلمه

ولیس یقصر بد غیر منتظم
ای کلمه

در زین پیوسته به شرح او زان شو
در زین پیوسته بوقه رش بنام بیع لم

در زین پیوسته بوقه رش بنام بیع لم

فما تطاول امالک المذبح الیها
فیه من کرم الاخلاق و الشیم
ای کلمه

هر چه کویم در مدیح مصطفی بیزیت
کو نرین بر بخت یک و حقن و شیم

آیات حق من الرحمن محدثه
قدمه صفة الموصو بالقدا
ای کلمه

ایها سخن که از رحمن بر دانه فرد
آن قیمت بود و وصف بود و قیم

لم تقتر بزماره و می خبرنا
عن المعادی عن عاد و عن ارم
ای کلمه

مقرن نامد برقت و دایما ثابت با نه
او خبر داد از مهر و حشر و از عا دارم

دامت لیدنا فافت کلام معجز
من البینین اذ جائت فلم تدم
ای کلمه

نزد باقی بمانده بهتر از هر معجزت
فرد کذا شده اند آن ابیات شبهه حدیثا

محکمات فاتبقر من شبه
لذی شقاولا تبغین من حکم
ای کلمه

محکمات آیت قرآن شبهه حدیثا
از جمله ان فظان قبان بود ز حکم

ای کلمه
ای کلمه

ای کلمه
ای کلمه

ای کلمه
ای کلمه

ای کلمه
ای کلمه

ای کلمه
ای کلمه

ای کلمه
ای کلمه

رجع السب ٢
 ملحوظ قط الاعاد من ح ^٣ عند الاتحاد اليهما منى السلم
^١ والى ان هذه ^٢ اللابت ما فيها ^٣ معاني الدين ^٤ من النزهة ^٥ بسنا ^٦ من ^٧ من ^٨ منها ^٩ فانه

بمركب باقران بحد امروا خبار است
 امة وشمن تر بدر تروش مقننه

موت بلا غتها دعومها ضها
^١ الابلات ^٢ الناب ^٣ الغيرة على ^٤ الذي هو شديد ^٥ الشخص العنونا ^٦ اي ما شلرود ^٧ غنايت كنده ^٨ اهل البصر

از بدغت وخور جمل معارض ركب
 چون غيور و كند ز دوست با جار حرم

انها مع كوج البحر في مد
 وفوق جوهره في الحسن والقلم
^١ الابلات ^٢ الابلات ^٣ الابلات

مقبول سيار شرم و دبا داروان
 بهتر است از دور و راجحه در حسن و قيم

فما تعد ولا تحصى عجائبها
 ولا تسام على الاكثار بالتسام
^١ الابلات ^٢ الابلات ^٣ الابلات ^٤ الابلات

بس عجب ان زمان دكس شوانه شود
 در جهان بسا نخوانه كرسند ان نام

فرت بها عين فارها فقلبه
 لقد ظفرت بحبل الله عتصم
^١ الابلات ^٢ الابلات ^٣ الابلات ^٤ الابلات

چشم خواننده بدان روشن شود و قلمش
 فارت بقصر حرم شريف جبهه مقصم

كما وقع
 لسبيل الكاذب حيث
 عارض القرآن كما ادعى النبوة
 والامداد ان باي نقر ان بشبه القرآن فقال
 في مراضة سنة النازعات والاطحاضات طمخا والعا
 جنات عجننا والجانبات خبزا فاقضع لا بارك الله فيه باجوري
 فقار بها الابلها وسامعها لا يجها الحديث
 يوم القيامة تسفيها لامصاره الحديث
 اصل القرآن فاية باي

ان تلتها خيفة من جننا لظي
ارزون ۲

اطفأت حراظي من ويراها لشم
نظير ۲

كربون ان زترس اشرف من كني
سرد بر خود كمراتش بن فاشتم

كانها الحوض تبيض الوجه به
الارباب ۲

من العصار قد جاوه كالحميم
اللعنة ايلان الكوفس ۲

ان جو خوضي وان كدار در درون بغيره
كچه باهي امدت و در سيم چون جسم

وكالراط وكالين معدلة
الارباب ۲

فالقسط غيرها والناس لم يقم
الارباب ۲

چون صراط ان چون ميزان بود
راستی از غير اينها سزايه پيش كم

لا تعجب من حسي وروح ينكرها
الارباب ۲

تجاهل او وعين الحاد الفهم
الارباب ۲

كشده يقار ان كهم مدان ان عجب
كوتجا هر كچه در زينت كوتوب اوفهم

قد تنكر العين ضوء الشمس من مد
الارباب ۲

وينكر الفم طعم الماء من يسقم الفم
الارباب ۲

كه كهي چشم از در سزده شود خورشيد را
هم و من سزده شود طعم حركت آب از بجم

هم و من سزده شود طعم حركت آب از بجم

باخبرين بجم العاون حمله سعبا فوق مولاينق الرام
قصده و...
اصحاب انبیا...
طواست رفتن...

من هو الایة الكبرى معتبر ومن هو النعمة العظمى لغنم
الایة الكبرى...
النعمة العظمى...
معتبر...

كناست البدني واج الظلم
الظلم...
چونکه ماه چاره کوه دروان اندر ظلم...

وبت توتی الی ان نلت منزلت من قادیوسین لم تدرك ولم توی
المنزلت...
المنزلت...
المنزلت...

وقدمتک جمیع الانبیاء بها والوسل تقدم محمد علی خدی
الانبیاء...
الانبیاء...
الانبیاء...

وانت محرق السبع الطباهم فی موبکنت فیه صبا العلم
ای تقطع...
ای اسما...
ای اسما...

حتى اذا لم تدع شأوا المستبق من الذنوب ولا فی مستنم
الذنوب...
المستنم...
المستنم...

خففت كما مقابلا أيضا اذ
الخففت...
الخففت...
الخففت...

کیما تقوی بوصولی مستتر عن العیون وسیرای ما کنتم
العیون...
العیون...
العیون...

فخرتک فخر غیر مشترک وخرتک مقایع غیر مزدحم
الغیر مشترک...
الغیر مشترک...
الغیر مشترک...

هيا كه كرم بگرز گلستان
 كه گر بگردد ختم ليدان

حَتَّى غَدِثَ مِلَّةَ الْإِسْلَامِ مِنْ بَعْدِ غَرَبَتِهَا مَوْصُولَةَ الرَّحْمِ

تا قومی شهت استم از سعی همه
 دین در اقباله خویش بدانان شه محترم

مَكْفُولَةٌ أَبَدًا مِنْهُمْ خَيْرٌ أَلَمْ يَكْفُرُوا

دین از این یافت بهتر شود بهتر
 زان نماز و سبوی و هم نماز اندر

هَلْ جَاءَ الْفَسَلُ عَنْهُمْ مَصَادِقُهُمْ مَا ذَارَ أَيْ مِنْهُمْ فِي كُلِّ مَصْطَبٍ

تا بگویند آنچه دیدند از این در صدم
 و اوصوحتف لهم ادهم من ا

وَسَلْحَانَا وَسَلْبِدْرًا وَسَلْحًا

از جنین و برود دیگر از هر مسکن سوال
 مِنَ الْعَدْلِ مَسِيئَةٍ مِنَ اللَّيْمِ

چون فرود شه از سایه سر سوزان
 مِنَ الْمَصْدَرِ الْبَيْضِ حَمْرًا بَعْدَ حَمْرٍ مَا بَقِيَ

حَتَّى غَدِثَ مِلَّةَ الْإِسْلَامِ مِنْ بَعْدِ غَرَبَتِهَا مَوْصُولَةَ الرَّحْمِ
 تا قومی شهت استم از سعی همه
 دین در اقباله خویش بدانان شه محترم
 مَكْفُولَةٌ أَبَدًا مِنْهُمْ خَيْرٌ أَلَمْ يَكْفُرُوا
 دین از این یافت بهتر شود بهتر
 زان نماز و سبوی و هم نماز اندر
 هَلْ جَاءَ الْفَسَلُ عَنْهُمْ مَصَادِقُهُمْ مَا ذَارَ أَيْ مِنْهُمْ فِي كُلِّ مَصْطَبٍ
 تا بگویند آنچه دیدند از این در صدم
 و اوصوحتف لهم ادهم من ا
 وَسَلْحَانَا وَسَلْبِدْرًا وَسَلْحًا
 از جنین و برود دیگر از هر مسکن سوال
 مِنَ الْعَدْلِ مَسِيئَةٍ مِنَ اللَّيْمِ
 چون فرود شه از سایه سر سوزان
 مِنَ الْمَصْدَرِ الْبَيْضِ حَمْرًا بَعْدَ حَمْرٍ مَا بَقِيَ
 چو کوفه بر بخون دشمنان شه مشیر

مقطع شده الوصله
 بعد از آنکه
 مصلحتی
 در این
 مصلحتی
 در این
 مصلحتی
 در این

مقطع شده الوصله
 بعد از آنکه
 مصلحتی
 در این
 مصلحتی
 در این
 مصلحتی
 در این

مقطع شده الوصله
 بعد از آنکه
 مصلحتی
 در این
 مصلحتی
 در این
 مصلحتی
 در این

عنه الاطلاق على المصدر
 وخطه المتولد الا ان
 اسماهم الصقولة جدا من
 دم الغنم والرواح الخطية كل جسم فان تترك
 والاشياء بالاشياء من اجاب القاب
 كانه ناسبا للاشياء من اجاب القاب
 نقطته فانه

والكاتبين بسبب العظماء تركت
 اولا مله حرف جسم غير منجم

والله بالاعلان في
 خمسة اقسام في
 الطول والعمق
 على انما العيون
 بالاجسام تطلب اليه
 من الهندسة تتفق به فانه

مى تشد برية نزه خط سر خربون
 حو جسم بالخط بنوشته لوران قنم

شاكى السلاح لهم سبها تميم
 والورد يمتاز بالسيف من السلم

ان كمان سخان كرم يمان بين ممتاز
 كل برت وبران مشر كور نسيم

تهدي اليك باح الذر نسيم
 فتحسب في الاحكام كل من سورا قنم

مرسا ندر نصرت برتو بوشن
 چون بهار از سر غنچه برتو ناسم

كانهم في ظهور الخيل نيت زبا
 من سيدة الخمر لا من سيدة الخمر

كويلا در پشت اسبان چون ذرت پشت كوه
 ز اسوار برود درين ندرت نسيم

طارت قلوب العبد من باسم فرقا
 فاتفق بين البهه والبهه

لزه در دلها در شمن او ساك از نسيم
 چها از لوى مى تشخشه از ترس و غم

الخط
 على انما العيون
 بالاجسام تطلب اليه
 من الهندسة تتفق به فانه

والغنى بالصنوت طاريد
 به السج او غيره على
 ظهره التاج

قوة النبات

اي انما العيون

وَمَنْ يَكْرِهْ سِوَاللَّهِ نَصْرَتَهُ
أَنْ تَلْقَاهُ الْأَسَدُ فِي أَسْمَانِهِمْ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

وَلَنْ تَرَى مِنْ بَنِي غَيْرِ مَنْصَرٍ
بِهِ وَلَا مِنْ عِدٍّ وَغَيْرِ مَنْصَمٍ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

أَحْرَامَتُهُ فِي حَزْمِ مِلَّتِهِ
كَالَّذِي جَمَعَ الْأَشْيَاءَ فِي جَدِّهِ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

كَمَا جَدَّتْ كَمَا أَنَّ اللَّهَ مِنْ جَدِّهِ
فِيهِ وَكَخَصْمِ الْبُرْهَانِ خَصْمٍ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

كَمَا قَالَ بِالْعِلْمِ فِي الْأُمِّيِّ مَعْجَزَةٍ
فِي الْجَاهِلِيَّةِ وَالنَّادِيَةِ فِي الْبَيْتِ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

إِنَّ قَدْرَ مَعْجَزَتِهِ كَمَا نَمُوهُنَ فِي رُؤُوسِهِمْ
أَمْحَى بِرُؤُوسِهِمْ بِرُؤُوسِهِمْ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

خَدَقَتْهُ بِمَلِيحٍ اسْتَقْبَلَهُ
ذُلُوبٌ عَمْرٍ وَمَقْضَى الشَّعْرِ كَلِمَةٌ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

أَذْكَأَ لَدَانِي مَا أَخْشَعَ عُرْفِيهِ
كَأَنِّي بِلَهَادِي مِنَ النِّعَمِ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

أَطَعْتُ رُغِي الصَّبِيَّ الْحَالِيْنَ وَمَا
حَصَلَتْ لِأَعْلَى الْأَنْبَاءِ وَالنَّدَمِ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

فِي أَحْسَانِ النَّصْرِ فِي تِجَارَتِهَا
لَمْ تَسْرِ الدِّينَ بِالْذِّيَابِ وَالنَّسَمِ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

وَمِنْ بَيْعِ أَجْلَامِنَهُ بِعَاجِلٍ
بَيْنَ لَهُ الْعَيْنِ بَيْعٌ وَفِي سَلَمٍ
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

لدينا مع الملوكة و...
الدولة خاتمة

القلدة للهدى الى الحرم خاتمة
اي كاتبة في التقليد كالتعميم

اي صفة اشتغال بالشر
و حاله اشتغال بالخدمة

والتعميم العرض للشر او خاتمة
اي لم تقض في هذه

اي نظير
اي غفلة
اي غفلة
اي غفلة

علاوة على
بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

بهر که اورا از نکره یا را
بیرا که برد که از او اندر هم

نَأْتِ نَبَأًا مَهْدًا مُسَقِّضٍ مِنَ النَّبِيِّ وَالْحَبْلِ مُصْرَمٍ

که گشته گویم به من عهدی گشته ام با پیمبر جدین از مصطفی بزید ام

فَإِنَّ لِقَمَّةً مِنْهُ يَتَسَمَّى مُحَمَّدًا هُوَ وَفِي الْخَلْقِ بِالذَّمِّ

عهد او دارم که نام من محمد کرده اند کس مفا چون او کرده در همه عهد و ذم

إِنْ لَمْ يَكُنْ مَعًا خِدْبًا كَيْفَ وَضَلَّ وَلَا فُقْرًا يَزِلُّ الْقَدَمُ

که بضم و قیامت است بر در خرم در نه کرد در برین چون بفرانم قدم

حَسْبَاهُ أَنْ يَحْمِلَ الرَّاحِمُ مَكَارَهُ أَوْ يَجْعَلَ الْجَارُ مِنْهُ غَيْرَ مَحْتَرَمًا

و بباد اگر گشته ز نسیب هر امید دار یا که از در باز شود جا غیر محترم

وَمِنْ ذَلَّتْ أَفْكَارُ مَدِينَةٍ وَجَدْتَهُ لِحَالِصِي خَيْرِ مَلْتَمِزٍ

زانکه من مشغول گویم فکر خفیه در بر خدص خود در انوش یا هم در ملامت

وَلَنْ يَفُوتَ الْغَنَى مِنْهُ يَدْرِيَتْ أَنَّ الْحَيَاةَ كَمَا فِي الْأَكْمِ

و نه درویشی از غناش تشرف نشانه آن الطمانه از منزلت الی الارض هم الصالح و نوبه الصالح

وَلَمْ يَزِدْهُ حَزَنُ الدُّنْيَا الَّتِي قَطَفَتْ يَدُ الزَّهْرِ بَأَنَّ عَلَى حَرَمٍ

من غم خواهم بهار بار دنیا چون زهر که آن بچینه است او چون نکتی بهار

يَا أَكْرَمَ الْخَلْقِ مَا لِي مِنَ الْوَدَّهِ السَّوْعِنْدِ حُلُوِّ الْحَادِثِ الْعَرَمِ

ای کرامتر ز خلقان من زارم بجز در چون آمد قیامت یا بجز در تنم

وَلَنْ يَضِيقَ مِنْ سَوْءِ الدَّيْجَانِ إِذَا الْكَرِيمُ تَحَلَّى بِاسْمِ مُسْتَقِيمٍ

یا رحمت الله جاست شد من زاید بمن چون کریم استقام آرد به باب نعم

فَإِنَّ مِنْ جُودِ الدُّنْيَا وَضَرَّتْهَا وَمِنْ عُلُومِ عِلْمِ اللّٰهِ وَالْقَلَمِ

شسته از جود تو دنیا بهد با آخرت از علومت در عالم علم لوح است و قلم

بوسه الهی در عهدی چون عطا کردی خاسته بر من

دفعه اولی در سواد علم

ای صاحبان عباد

دوره ای از علم

يَا فَيْسُ لَا تَقْطَعْ مِنْ زَيْلِ عِظْمَةٍ ^{نور} إِنَّ الْكِبَائِرَ فِي الْغَفْرِانِ كَاللَّسَمِ ^{نور}
ای طراز عجب شود و سیه با جرم بزرگ
چون کبک سرتر و غفران جدا چون لم

لَعَلَّ حَمْدِي فِي حَيَاتِي يَقْسِمُهَا ^{نور} تَأْتِي عَلَى حَسَبِ الْعِصْيَانِ فِي الْقِسْمِ ^{نور}
ای لعل در حیات من تقسیم شود
تأتی علی حسب عصیان من در قسم

يَا رَبِّ اجْعَلْ رَجَائِي غَيْرَ مُعْكَسٍ ^{نور} لَدَيْكَ اجْعَلْ حَسَابِي غَيْرَ مُنْعَمٍ ^{نور}
ای رب ای غیور ظاهر و الظنی بک
در قیمت نزد تو ای حساب من

وَالطَّفُّ يَعْبِدُنِي فِي الدِّينِ إِنَّ ^{نور} صَبْرًا مَتَى تَدْعُهُ الْإِهْوَاءُ ^{نور}
ای ارفق
زانه صبرش نزد تو مگر برود از من

وَأُذِنَ لِحَبِيبِي مِنْكَ دَائِمًا ^{نور} عَلَى النَّبِيِّ مِنْهَا وَمَنْجَمٍ ^{نور}
پسر و دوست من بجا از ابر رحمت
بر پیمبر تشرف بر زبان و پایش این نعم

وَأَهْلُ التَّقَى وَالنَّفَى وَالْحِلْمِ وَالْكَرَمِ ^{نور} وَالْأَهْلِ الصَّحْبِ الدَّاعِينَ لَهُمْ ^{نور}
بهداران برآل و اصحاب کرام تابعین
اهر علم و هم فخر و عقود تقوی و کرم

مَا رَجَحْتُ عَذَابَ الْبَانِ رِيحَ صَبَا ^{نور} وَطَرِبَ الْعَيْسُ حَادِيَ الْعَيْسِ ^{نور}
تا بچند نه صبا از رحمن شخ درخت
تا برانه اشتر از ارانه کاشتر با نعم

شِمَّ الْوَضِيْعُ عَنِ الْجَبْرِ وَعَنْ عَمْرٍ ^{نور} وَعَنْ غَمَانٍ وَعَنْ عَلِيٍّ كَرِيمٍ ^{نور}

مَدَّ الْقَيْصَةَ الْمَوْسُومَةَ بِالْبُرْدَةِ النَّبْوِيَّةِ ^{نور}
لِلْعَالَمِ الْكَامِلِ الْعَامِلِ الْفَاضِلِ الْيُوعْبَدُ اللَّهَ ^{نور}
مُحَمَّدَ بْنَ سَعِيدِ الْبُورِجِيَّةِ ^{نور}
نَفَعْنَا اللَّهَ بِعَلْوِ مَدْرُوحٍ ^{نور}
اللَّهُ يَجْرُمُ مَحْبُوبٍ وَرِاقٍ ^{نور}
عَنْ عَلِيٍّ عَلَى الْعَالَمِ ^{نور}
المعبر بالعباد ^{نور}
والتأنيب ^{نور}
الرحم رحمة مره و الغفران غفران بگویند من هو المنصور الی البرهان هو افضل من الی

کوفی در مدینه
کوفی در زون از نیشابور
کوفی در نطنز از اراکان
کوفی در کوه

دند در کوه
کوفی در اراکان
کوفی در نطنز
کوفی در کوه

کوفی در کوه
کوفی در نطنز
کوفی در اراکان
کوفی در کوه

که در روز جمعه باران صلوٰه بخواند فرغ عالم صدق کند
برای قبض روح و غنم و کسب و دین و سوال برادر هفت روز
اللهم صل على سيدنا محمد وآل محمد

صل على سيدنا محمد وآل محمد
صلى الله عليه وسلم

العظيم الجاهل وعلى آله وصحبه وسلم
قال صلى الله عليه وسلم

خير الناس من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

قال النبي
صلى الله عليه وسلم

خير الناس من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

من كلف قلبه وفاء
من كلف قلبه وفاء

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

صحیح ترین حدیثی که در این مجرای دین آمده است
حدیثی است که تعلیمات نامتواضعه بر زبان معجزانان
در امرات کلام کامل منطاب شامل شود که در این حدیث
بعد از آن کلام کامل منطاب شامل شود که در این حدیث
بموجب علم اطفال حضرت زین العابدین علیه السلام
نقش علم اطفال حضرت زین العابدین علیه السلام
فارسی ترجمه که در این حدیث آمده است که تاظم و تبرجم
من حفظ علی امتی ربیعین حدیثا ینتفعون به کراخل شود

وفرد البعاد جزاء لعنه الله یوم القیمة فقیها عالما و صر

ومن الله مکنون العیمة والعون بسم الله الرحمن الرحیم

من لا یرحم الناس لا یرحمه الله

رحم کن مردم را که بر رخ تو تا تو بر دیران نبی می
در رحمت جز از تو نبی در رحم اراحمین نبی

عظ الله ومنع الله واحب الله ان یضرب الله سیکم ان یند

بر که در بعضی حدیثی است که میگوید
نقده ایان خوشتر است با به
بنودش هر بفر حق مایر
در محک قبول حق کامل

مَنْ لَمْ يَشْكُرِ النَّاسَ لَمْ يَشْكُرِ اللَّهَ

تو نعمت دوست هر که رسمه
بنمیدان شد کدر بار
تو بگذر خدا قیام کند
تارک شد بنه کاه خدا

يَشِيْبُ ابْنُ آدَمَ وَلَيْشِبُ فِيهِ خَصْلَتَا الْحِرْصِ وَطَوْلِ الْأَمَلِ

او سیر از سیری آفراید
هر زمان در بنار عذر
یک در در جوان شود رفت
هر چه بر جمع مال طول آمل

خَصَلَتَا لَا يَجْمَعَانِ فِي مَوْمِنٍ الْبُخْلِ وَسُوءِ الْخُلُقِ

بذل کن مالد و خور نیک روز
راه ایمان اگر هم یابی
زانکه در هیچ مؤمن با هم
تو جمع بخند به خوبی

لَا يَوْمٌ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يُحِبَّ لِأَخِيهِ مِثْلَ نَفْسِهِ

هر کسی را لقب کن مؤمن
تا سخا به برادر خود را
گر چه از سعی جان تن کاهد
آنچه از بهر خویش خواهد

أَتَجَالِسُ بِالْأَمَانَةِ

ار شده محرم می سر از
باز هر مجلس امانت تمت
۲ من افق راز مجسم کسر
۳ زانکه افق راز خیاقت

الدُّنْيَا مَلْعُونَةٌ وَمَلْعُونٌ مَا فِيهَا إِذْ كَرَّ اللَّهُ تَعَالَى

بدف لعنت خدا بر
دینی هر چه هست در دنیا
غیر ذکر خدا که صاحب ذکر
در هر عالم رحمت بر آید

الْمُسْلِمُ عَلَى سَلَامٍ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ تَيْدُهُ

مسلم است بر بوقول سعد
گر چه عا بر بوقول عالم
۲ که بهر جا بود مسلمانی
۳ باشد از قول صد عالم

دُعَا عَلَى الظَّهَارِ لَا يُوسَعُ عَلَيْكَ الرَّزَقُ

ار که از آسمان در تیش روز
به طهارت من بشر تا بر تو
فاقه فقر تو زیاده شو
روز ریش تو زیاده شو

لَا يَلْتَمِسُ الْمُؤْمِنُ مِنْ حَجْرٍ وَاحِدٍ مَتْنِي نَيْنٍ

نیک از در بر چشم وفا
هر که شمشیر تو در جفاست
۲ زانکه هر که جز به راه مؤمن را
۸ کفو ما را ز یکی سوراخ

الْعِدَّةُ دَيْنٌ

عهد را هر چه بگذرد بزمان
عیب بشود در آنگاه که چون
در عهد زنده کردم فرض
فرض بشد اداء آن کردن

لَعْنُ عَبْدِ الدَّيْنِ لَعْنُ عَبْدِ الدَّيْنِ هـ

که چو است آفتاب حجت حق
شامل زنده زنده عالم
بلزانان در سینه دینار
بلوانان در سینه درهم

الْمُسْتَشَارُ مَوْثِقٌ هـ

هر که در مشورت امان نوشته
چون نهان دارد آنچه کلام
۲ که چه باشد امان روزی
۶ فاشتر خوان بگویند ز امان

السَّمَّاحُ رِبَّاحٌ هـ

سو که بایست نماید خوشتر
و که بسترش بخشی ریشتر
سودت اکنون که تیشتر فردا
در چهار خدا را ریشتر

الدِّينُ سَيِّئٌ الدِّينِ الْقَنَاعَةُ مَالٌ لَا يَنْفَدُ هـ

منه بهتر مال دنیا ریج
چهره دین مکن بنام دین
هر که خواهد کله باشد دین
تا که هر چه دین
صعب بود
کعبه بیان نمیرسد هرگز
صعب بود
صعب بود
صعب بود

الصَّبِيحَةُ تَمْنَعُ الْوَسْوَكَ هـ

صبح خیز ز دلیر فردا از سحر
بهر خواب بس چشم بیند
ز آنکه این خواب مانع تو از سحر

السَّعِيدُ مَنْ وَعَظَ بِنَبِيِّهِ هـ

سخت روزگار ناویده
سخت برینک سختی دیگران
پند گیرد ز سخن دیگران

أَفَةُ السَّمَّاحِ الْمَرْبُ هـ

که بیفت شود کسی هرگز کم
چون بنهنت کند هرگز دور
خیر با خیر است نیست
آفت رو به جو آنم دور

كَلِمٌ بِالْمَرْءِ إِثْمًا أَنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ مَا سَمِعَ هـ

هر چه آید درون روزن گوئی
از همه امان نهند پروان
هر روز بر هر کس که قدم
از همه امان نهند پروان

كَفَّ بِالْمَوْتِ وَأَعْظَا هـ

چند که بر مجلس واعظ
پای منزه کردش پند
و عطا تر بر هر کس که عطا
نفره زنده کردش پند

خَيْرُ النَّاسِ أَنْفَعُهُ لِلنَّاسِ هـ

بهترین کسی بود که نفعش
پیشتر به سخن نفع رسان
که هر کسی که بهترین است
که هر کس از قول بهترین است

ان الله يحب السهل الطلقه

تا خدا دوست دارد تسهیل را
بسیار می‌داند زبان را که روان باشد
شعر طبع کشف خاطر زود
نرم و خردگام ابرو و باشر

تهاد و اتحا بواهه

دستی مغز تو هست دشمن من است
تا با هم زبان و سینه دست تو بود
تا کسی مغز تو هست دشمن من است
تا با هم زبان و سینه دست تو بود

اطلبوا الخیر عند حسن الوجوه

در خوب روی منزلت بگرد
چون به چینی بیرون آید
تا از آن پیشتر که حاجت تو
و در آن روز پیشتر بیای

سر غبا تر دد حبا

دین دوست است تا که
چهره دوستی بیارید
تا شوق که در آن دوستی نشان
شوق که در آن دوستی نشان

طوبی لمن شغله عیب عن عیوب الناس

ای خوش آن کس که عیب حق را فریاد
پیشتر از این در آن کجود
عیب او پیشتر در هر آید
پرو عیب دیگران کجود

الغنی الیأس میافی ایدی الناس

کدر تر از آن کس که غنی است
که تو آمدی از آن کس که غنی است
باز کس و دست است از غنی
که به دست تصدیر می‌کند

من حسن اسلام المرء ترکه ما لا یحب

تا شود در جهان علم من
شاید دین تو بجز آن آزار
ز آنچه در خور نباشد است
ز آنچه در حق نباشد است برای

لیس الشدید بالصرعة انما الشدید الذی یملک نفسه عند الغضب

پهلوان نیست آن که در غمی
پهلوان آن بود که در غضب
پهلوان و دیگر می‌نماید
تضر آواره را از بولن سازد

لیس الغنی عن کثرة العرض انما الغنی عن نفسه

نه تو آن کس که بگوئی با مال
کار پروردار چاره ساز شغف
آن بود که شغف فضل خدا
از زود ما را بنیاز شد

الحریم سوء الظلم

حرم مردان بود که در همه وقت
در حق خلق بر همان باشد
در همه کار محیاط کند
تا در کسیه در امان باشد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَنَا الْمَطْلُوبُ فَاطْلُبْنِي بِحَدِيثِي
فَإِنْ تَطَلَّبْتَ سِوَايَ لَمْ تَجِدْنِي
منم مطلوب باطلابی بی
نخبر غیر ما را هیچ کافر

الْعِلْمُ لَا يَحِلُّ
مَنْعُهُ

اگر آن یار مرد دانش ورز
که ترا عقود دین بگو معلوم
ستعد را از آن شو مانع
مستحق را از آن مکن محروم

الْكَلِمَةُ الطَّيِّبَةُ صَدَقَةٌ

سخن نیک کور با ستر
زبان در در راه چو بخت
کز زبانش نبرد بر نفقه
قد خوش از مقود صدقه

كَثْرَةُ الضَّحِكِ مُمِيتُ الْقَلْبِ

خرم آنکس به زنده دل
زیر لب خنده را هر رانه
خنده لم کنی که خفته بسیار
صده مرزنده را بمیرانه

الْجَنَّةُ تَحْتَ أَقْدَامِ الْأُمَّهَاتِ

سرزمین بهشت کزین شرف
که در از راه مادران بهشت
فک نو زیر پا او بهشت
در قدمگاه مادران بهشت

الْبَلَاءُ مَوْكَلٌ بِالْمَلْطُوقِ

هر که شد مبتلا بر کور
بیدر غیب رفتن است
هر بیدر که میرسد بکنان
پس بگرد از عمر گفتار است

النَّظْرُ سَهْمٌ مَسْمُومٌ مِنْ سَهْمِ ابْلِيسَ
دین زلف خاکی نامحرم
هر نظر باو گشت زهر آلود
دانه کید عام ایست

الْإِشْعَارُ مَلُومٌ مِنْ دُونَ حَامِرِهِ

هر که در خطه مشکمانی
بخ از نفقه دین کزان مایه
که پسندد که سخن خند سیر
بنشیند که سینه میه

هفت بهر صد صد قبول
که بین اربعین زبی و صبر

أَنَا الْمَعْبُودُ لَا أُعْبَدُ سِوَايَ
منم معبود جز من نیست غیری

بجز من پس ارسد بنده سیر
بجز پر داز کور ما چو طیری

الْعِلْمُ لِأَجْلِ

مَنْعَهُ

ارکان یار مرد و دانش روز

مستعد را امان شود با نعم

تو بعین ما سالکان جاسری

بنو انصاری عجب و غریب

أَلَمْ أَلَمْ لَسْتُ لِلْفِرْدَوْسِ هَدًى

وَأَنَا عَلَى نَارِ الْحَبِيمِ

فَهَلْبِ تَوْبَةٍ وَأَعْفُذُ نُوْبٍ

فَأَنْتَ غَافِرُ الذَّنْبِ الْعَظِيمِ

قال الشيخ رحمه الله ان من

واظف على وانه هدى الربا

عنا عفا على صلاته

فان يفي عليه

توبه الله

الوا

وورد في حديث صحيح ان من قرأ بوضو صلاته جمعة فحده الكتاب فاهو الله احد والمعدنين سبعا سبعا فدان يفي عليه غفر الله له ما تقدم

من زمانه وما آتاه

وقرأه خطبه

الوا

البلاء مَوَكَّلٌ بِالْمَلْطُوهِ

هر که نشه بشکله بر کوه

هر بد که میرسد بکن

بیدر عجب رفتن

پدستر از مهر گفتار

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَنَا الْمَطْلُوبُ فَاطْلُبْنِي تَجِدَنِي

فَإِنْ تَطَلَّبْتُ سِوَايَ لَمْ تَجِدَنِي

منم مطلوب است طلب بجا ی

این ترجمه کویست از بر برمش به لوره الرحمن سے کہ در فغان مذکر شده در

چرا در حضرت ما سر نیاید

أَنَا الْمَقْصُودُ لَا تَقْصِدْ سِوَايَ

كثِيرًا خَلَقَ فَاطْلُبْنِي تَجِدَنِي

چون مقصود باشم از عالم

خدیق باشم خدیق باش

اصد بعبارت بر ما به بعد عبد الله ابن عباس اولاً بعبارة ترجمه فرمود

مجر غیر ما بنده هر دم

زمن موجهه شد بود اوم

أَنَا الرَّبُّ الَّذِي يَخْشَى عَذَابِي

جَمِيعُ الْخَلْقِ فَاطْلُبْنِي تَجِدَنِي

منم پروردگار جلد موجه

برسه از عذاب من خدیق

تراجز من بنامه هیچ مقصود

عَذَابِي

أَنَا الْمَلِكُ الْمُهَيَّبُ لَا تَدْرِي

من ان شام که قدر من عظیم

بدر حق لطف من عمیم

أَنَا الْجَبَّارُ فَاطْلُبْنِي تَجِدَنِي

منم معبود جز من نیت غیر ی

بدر من بین ارشد بنده ی

بدر من غیر من معبود هرگز

بن پروردگوار ما چو طیری

بدر من کریمت و رحیمت

أَنَا الْجَبَّارُ فَاطْلُبْنِي تَجِدَنِي

أَنَا الْعَبْدُ الرَّحِيمُ مِنْ أَخِيهِ
وَمِنْ أَبَوَيْهِ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي
اگر باشد پدر مادر برادر
اگر بود برادر برادر یا پاپا

تَجِدْنِي فِي سَوَادِ النَّيْلِ عَبْدًا
قَرِيبًا مِنْكَ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي
در مهنه سراز من مهربان تر
که هرگز من نیستم بر کسی دور

تَجِدْنِي فِي سُجُودِ كَيْسٍ تَدْعُو
وَحِينَ تَقُومُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

تَجِدْنِي رَاحًا بِرَأْسِي فَا
بِكُلِّ الْخَلْقِ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

تَجِدْنِي وَاحِدًا صَدًّا عَظِيمًا
كَثِيرَ الْبَرِّ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

تَجِدْنِي مُسْتَعَانًا فِي مُعِينًا
أَنَا الْقَهَّارُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

تَجِدْنِي وَاسْعَابَ الْخَلْقِ عَبْدًا
أَنَا الْمَذْكُورُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

تَجِدْنِي غَائِبًا رُبَّاعْفُورًا
بِكُلِّ الذَّنْبِ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

إِذَا اللَّهْفَانُ نَادَاكَ عَظِيمًا
أَقْلُ لَيْبِكَ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

وَأَرْحَمُ مِنْ عِيَادِي مَنْ عَصَانِي
يَجْهَلُ مِنْهُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

إِذَا الْمُضْطَّرُّ قَالَ لَا تَرَانِي
نَظَرْتُ إِلَيْكَ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

إِذَا عَبْدِي عَصَانِي لَمْ تَجِدْنِي
سَرِيعًا لِأَخْذِ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

أَعْرِفْ مَنْ نَعِيْتُ الْخَلْقَ غَيْرِي
مِنَ النَّبِرَانِ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

أَتَعْرِفُ مَنْ قَدَّ غَيْرِي سَرِيعًا
مِنَ الْمَهْلَكَاتِ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

أَتَعْرِفُ مَنْ يَقُولُ الشَّيْءَ غَيْرِي
فَلْيُفِيكُونَ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

أَتَعْرِفُ سَاتِرَ الْغَيْبِ غَيْرِي
أَنَا السَّاتِرُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

أَتَعْرِفُ مَنْ لَدَى اسْمِ كَاسِمِي
أَنَا الرَّحْمَنُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

فَاكِتَبْتَ فَاتُوبُ عَلَيْكَ عِنْدِي
أَنَا التَّوَابُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

وَمَنْ مِثْلِي فَايُنْ يَكُونُ مِثْلِي
فَلَيْسَ يَكُونُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

هَلْ أَلَى لَا تَقْصِدُ سِوَايَ
أَنَا الْمَتَّكُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

أَتَذْكُرُ كَلِمَةَ فَاذِيَتْ سِرًّا
أَلَمْ أَسْمَعْكَ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

فَلَا تُحْجِكُ يَا عَبْدِي سِوَايَ
مِنَ النَّبِرَانِ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

وَلَيْسَ يُجَلِّكَ الْفَرْدُوسُ غَيْرِي
أَنَا الرَّزَاقُ فَاطْلُبْنِي تَجِدْنِي

وهل الخلق من يعطي الجزيل
سوائى ليس فاطمى تجدى

اتعرف غافرا للذنب عيى
انا العقار فاطمى تجدى

ساغفر للعباد ولا ابالى
عندى الحشر فاطمى تجدى

واكره من اريد بالاحسا
انا الوهاب فاطمى تجدى

تعزنى فلم توقط مثلى
ولست تراه فاطمى تجدى

فاكره من يتوب الى خوفا
لى الاكرام فاطمى تجدى

لى الالاء والنعماء عيى
لى الخيرات فاطمى تجدى

لى الدنيا وما فيها جميعا
لى الملكوت فاطمى تجدى

انا ملك الملوك وكل ملك
لى اميرات فاطمى تجدى

انا الوهاب يا عبدى سرى
وفى العهد فاطمى تجدى

انا الباقي الدهور قبل قبل
وبعد البعد فاطمى تجدى

انا الفرد المدبر فوق عرشى
مم تكليف فاطمى تجدى

كتبه عبد الله خلف مرحوم مبرز ملك احد السرخداغى
فى يوم الجمعة اربع وعشرون من شهر ذى القعدة
لاجل مخدمى واعز ميمى اجليل اللهم وفقنى وفقه ١٣١
حين ولد لى ٣٠ هتفها تفت على بحجوى نيت
فاقسم ما ائتى من الناس انجبت ولا ولدت ائتى من الناس واحدة

كما ولدت زهرية ذات مفرج
مجنبة لوم القبائل واحدة

بیتین بر عجلت بر آید
یا زود در امر و در کفایت

تجدد ارفق کبیر و عجز
و کله نه خنجر کجا مودت کجا

بیتین وقت شرب
بعد از آن کجا فریاد

باز شرف کبر است
از بر دعات کفر بریزند

است بر بنما سر با خبری
در تنق بر سنده بر جانوری

استش عظیم کسین پای تو
ش آن جهان تمام کسین پای تو

اهل در پیش رویان
که خود زود بده یا بیزند

بیت کبر امید بر عجلت تو
در عقیق خوان تا ششم خبری

ش آن در وقت کوه کوهیم
چون در وقت کوه کوهیم

بیتین است و شکیان وضع
این که چه بود و چه بود

و از زده شرف در میان جانی
هر چه از زده را بخواند از برکت

بیت در وقت شرف
بیت در وقت شرف

اسفان و کمال در چین تو
سایه در کار با بس مان تو

باب تقسیم تران کردان
در نور قیاسی و اسم کردان

باب تقسیم تران کردان
در نور قیاسی و اسم کردان

بیت نزول

بیت نزول باران چهارصد
بار بخواند در الم علم

تجدد ارفق کبیر و عجز
و کله نه خنجر کجا مودت کجا

بیتین وقت شرب
بعد از آن کجا فریاد

باب سبب جنون حیوان
در خوان کردن لاله لایق

است بر بنما سر با خبری
در تنق بر سنده بر جانوری

استش عظیم کسین پای تو
ش آن جهان تمام کسین پای تو

ابواب کسین طغیان نبات
در دایه آبر بر باران لایق

بیت کبر امید بر عجلت تو
در عقیق خوان تا ششم خبری

ش آن در وقت کوه کوهیم
چون در وقت کوه کوهیم

بیتین است و شکیان وضع
این که چه بود و چه بود

و از زده شرف در میان جانی
هر چه از زده را بخواند از برکت

بیت در وقت شرف
بیت در وقت شرف

اسفان و کمال در چین تو
سایه در کار با بس مان تو

باب تقسیم تران کردان
در نور قیاسی و اسم کردان

باب تقسیم تران کردان
در نور قیاسی و اسم کردان

بیت نزول

بیتین نیر مار و غریب
بسیکفصی نیر و در اولی هم

بیت در هر سی بیت
بجای آمدت از اولی هم

بیت در هر سی بیت
بجای آمدت از اولی هم

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

در ملکت جو فرمان آیت
آرام بر لب ترسان آیت

از غم جو بلج عدم
نصیر کویات که غم

بر ج نبی سلم کفم
بسیکفصی نیر و در اولی هم

مار بد و در هر سی بیت
در دار تو در هر سی بیت

از غم جو بلج عدم
نصیر کویات که غم

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

بیت در هر سی بیت
بیت در هر سی بیت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

دانشنامه عالمی
آفت زنده و چشم زنده

در بخت طلب علم با بخت
در بخت طلب علم با بخت

در بخت طلب علم با بخت
در بخت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت طلب علم با بخت
جهت طلب علم با بخت

جهت تبارک و تعالیٰ حضرت محمد و آل محمد
جهت تقاضای حاجت بعد از نماز
مغرب چهارده بار بخواند

مشهور است که هر کس این دعا را بخواند
پیدا و آمان شود و در عالم
القصه درین جهان چیزی
نیامد و در آنجا سعادت

باب فقه درین کفران کن
رحمن داشته چنان کن
با من کن ای من بپندار کن
اگر از مردم لطف تو ای کن

ارزاق رزق در کن
ارزاق شیخ و بنامت
کار من می کرده کرده
در من بنامت کن بفرست

جهت تقاضای حاجات مغرب
بخواند

جهت تفریق اعدا در یک
ده بار بخواند

جهت مغفرت معاصرت
بخواند

یاریت بفرست ای من
لطف تو بر من بفرست
هر که بخواند این دعا
در حضرت تبارک و تعالیٰ

این کتیب که اگر بخواند
این صورت قیامت پیدا کند
این صفت را از چشم او
محو کند و اگر بخواند

این کتیب که اگر بخواند
این صفت را از چشم او
محو کند و اگر بخواند
این صفت را از چشم او

جهت کثیر امور هر روز یکبار بخواند

ار فائق خلق و همه رفیق
ار رازق رزق در کن بفرست
کار من می کرده کرده
در من بنامت کن بفرست

محمد

جهت دفع خرافات در خواب بخواند
دفع

ار خرافات تو خرافات است
این کلمه که تکرار کن
خو خرفی صفت آید پرورد
صدیق و در بگردن بوق بگفت
ار در تو ماه عالم آرا همه
دصد و شب هر روز تکرار کن

جهت شفا درد بخواند

با درد تو آنزیشه در ما کنیم
با درد تو آنزیشه در ما کنیم
جانم اگر جان طلبی بخوان
انزیشه جان باز جان کنم
جهت دفع عزن بخواند

جهت دفع غم بخواند

که غم غم عشق سازگار آید هر
بر مرکب آرزو سوار آید هر
که هر سه کجای وطن ساز عشق
در عشق بنامت بسازگار آید هر
که با همه کس بر زمین دارین
در با همه کس بر زمین دارین

چون نامه محرم با هم عهد نه بود نمیدان عهد بخند نه پیرانه کس که به ده با با بخت علی بخند نه

کلام عربی

خط لاف نوبت در صفحه ۲۰
بوم صابو بنده الم در سفت

نا که غلام بد زلف و برده

ش ایسکه بن سایه بزم ۴۴

ای بسکه در حسن و جوی خوش تماشا سرشته دین یا بد تو نه تماشا

فیاض راضی مهر و مهر نرسیدن / دادین دود چمن بر زده سلطان و شهنش
ذرات عکس کنش مهر جان / ای ثوق رخ و ذوق لبست ذائقش

بدر حمتی مه که دکا کند سیه زار / علم قلبه دکو بود رشه رشه اش

نا که غیر محرابین ملک شتر / اما نتر قدرت دل قدرت اش

مدخل مدخل و مدقوره الله
بانه لم القدرة والهاين و ماشا

زلفین نخم مار و بختن و کو عقرب / شرف و شرن چه شوش به ترب

حی دم دره جی لب لب ساعه و ره اش / ام حاج دایم بده ام هم لب لب

عاقه اندر سیکه و علم سیکه / با هر اندر بر سره و جهر سر کب

برنده کلدت که با شرف نشسته / لذت دگینی بدل و ذوق منقب

دک صدف و صفا مبالده نسیب / پهلوه مکره سر و ده شرب

عاجز به هرگز لدر و دگر قبیل / دن به دایم کبری شیع کباب

قلاده

قارونه فلک مستحق کرن و خشم / زبوزر شمس و قره و درم کرب

قلوب جهانی نقد عجز نیه صبا

نا که همت کردید به محراب

دورانیه دک بیلک سودا بر کرم / برید بر قیصر شکره بر چه دپش

هر چه پیش نیه فکر شود در کرم / بر کردن زلفه امره رو در کرم

با دین و دیار هم خوین در کرم / یعنی کمر ز کس کس در کرم

رنگ از شودش لعل تم کینه / ام الکه کم کم کرد و کینه

بیزیت تقدیرت عاقله در کرم / با حضرت محراب برودت بلای کرم

نا که دود که شمشید غم داغ

لم بانه بفر کوه میش بره و کرم

شماره اعرصت خیالات کسکم / شکره نفس کرتن سکین تقسیم

کردن کج نرم با کسرتن و قلاده / با در کوه نا عارف و دهنه سر سیکم

بم نام فرادم دهم نایب مجنون / دایم قرابان که که بود الهو سیکم

لم جره بر سره کرم و خوینم / بعین و ایدر کشته تقسیم

دلم بر فرخانی چرخ و دایم / بخواه بر امانت اگر دست رسکم

س

باد که روح سخت غم زقت تو ام برمان آری بقیه بنو نفسکم ام
 هر لحظه و هم فرات در کام و در پیش دیده ترا دادم که غمش منم
 که در کسوت چاک بگذر تو موه و نیز
 لغز در فلک که غمش داد رسکم
 دل دیا بر چس خوشه جواب نلام بر میگم که نفس دایه عذاب نلام
 مجلسی چس در بیدار برک علیک برود صد خائنه و در کس کتاب نلام
 کم آرزو هر منج بول خوت بکره کس من بر بدقتت یک باب نلام
 کشته گیرم برودت دست و خوس لشت جان شیرینم ابر تو قلب نلام
 طلب سینه چاکم مگر چا دانه سینه کم چاکه بان خراب نلام
 نانی ام غول تازه که نازت کتوه

برود صد شوق و دست لب نلام
 خیال کردی بچه بچون و صبر دارم
 کم آرزو خوت و بر سر حال دارم
 محبت آرزو شده در لب خرد خاوارم
 طلب سینه چاکم مگر چا دانه سینه کم چاکه بان خراب نلام
 نانی ام غول تازه که نازت کتوه

بروم گت که دست کش در زلف کز در که فرقیتم بکفایت آسمان بنده قدیم
 بشیر تو آواختر دشت زمین رنگه بکفایت آسمان سپیدی فرهاد مادام
 برودت بال با سایه کز سلطان بو خطه با تو فرخ نایح ظفر آشکارا
 سراپا هر دو حلقه کز زلف در زین خونیم سبک بشیر کمان زده زت برینام
 حاکم که دم تغت لعلش در کردن نفا

مگر آرزو بیایم که غم تو بر عیدارم
 کرد پر مرغ لری خم و خم من به بر سر قط نرانه غم و غم
 آرزو بر چاد بار نال لیسو موی بر نال ادا ز رشام و غم
 ناز زلفت سرود صفدا من در بار سر آرزو خم و غم
 شربت خوف در جانغبار ترش در شیرین هم دچیر هم و غم
 زخم آینه غم تو بر تیه من غم خوم هم غم عالم و غم
 غم دیانا که غم خوار نفا

غم خورم هم من آرزو و غم
 ش این چه دوت که غم و غم
 صورت در دین تو رفت بر سودا
 زار بهتا برین صحن کفر رود

ای دلبر من چنین فکر دارم

ز نوسته بگویم که کوز و بیدار است ^{درد} قربانی بخورد در ادا و عطف ^{بنا}
 ابروت که کرم چینی غره نمیده ^{از نوزاد تا ماه اول}
 قربانیه ناله که سدل برماند ^{از نوزاد تا ماه اول}
 با لطف قبله سوره دست و زانیه ^{از نوزاد تا ماه اول}
 ترش ادر استم و کواکب سیه ^{از نوزاد تا ماه اول}
 استم که لکل عشمه طفلیع سیه ^{از نوزاد تا ماه اول}
 ادر شخه کیم مکره که پشمه سریه ^{از نوزاد تا ماه اول}
 بحر غملم پر لدر که بره ا ^{از نوزاد تا ماه اول}
 پردانه امانه و کوه دانه شکندک ^{از نوزاد تا ماه اول}
 حسن نظره صدف نظره بصمه ^{از نوزاد تا ماه اول}
 اوله بره نمه که ناله ووزن مش ^{از نوزاد تا ماه اول}
 ادرینه وک اگر بپوش و زانیه ^{از نوزاد تا ماه اول}
 سلاخ کوه زرد و ترش و لرزه ^{از نوزاد تا ماه اول}
 سر سگ ادرانه نارنگ و ک ^{از نوزاد تا ماه اول}
 ادر استک استک بپسند ^{از نوزاد تا ماه اول}
 ادرای نازنین اهورا بسو ^{از نوزاد تا ماه اول}
 در فتنوی جادوت زنجیر که ناله ^{از نوزاد تا ماه اول}
 که خلدف ام و عطف که ز نوست ^{از نوزاد تا ماه اول}
 زجلیت ام که خانه صبر کورت ^{از نوزاد تا ماه اول}

کرد

کردت اوت وک مع بود پشته ^{از نوزاد تا ماه اول}
 پیرینه خطوط دویلوست ^{از نوزاد تا ماه اول}
 دل نخر صند اول بر تریب ^{از نوزاد تا ماه اول}
 رشت قلبه سیه ام تیرام ^{از نوزاد تا ماه اول}
 اولیو اولیو پر طنزده ^{از نوزاد تا ماه اول}
 بصندق پر سیم بر سن ^{از نوزاد تا ماه اول}
 بناله بلکه سکتش ناله ^{از نوزاد تا ماه اول}
 ناله دانیته مات ز سیه ^{از نوزاد تا ماه اول}
 خادین و زلف خادیم از ^{از نوزاد تا ماه اول}
 تازه ابرو در سیمه کت و نه باز ^{از نوزاد تا ماه اول}
 ناز سیم کر نر غرق اسن ^{از نوزاد تا ماه اول}
 کر نه کر که سیم دامت ^{از نوزاد تا ماه اول}
 عین زلف تر گشته سیمه ^{از نوزاد تا ماه اول}
 بحر لطف صحبت ناله ^{از نوزاد تا ماه اول}
 لوت دین لردا که بر نام از ^{از نوزاد تا ماه اول}
 که توکالت نوسیدر ^{از نوزاد تا ماه اول}
 سینه زلف توده شود در ^{از نوزاد تا ماه اول}
 فلک که در که ام و در ^{از نوزاد تا ماه اول}

کرد

حواشی جام و حوران و کوه رخ
 سکه جمع میا به تراعه
 رقیب ز مدعی برود و خودان
 سماع و کوش عشق و حقیقه
 سیه که تو زون و در زلفی
 چه کوره کنه و ابه نسبی
 او قربان سخی با رطابا
 بر پاره کز تر زلفت بر روی
 به بیت آلوده حقیقه یار زلفت
 سکه نام از حضرت و کوه رخ

بخوار شد ز ارادیه برش
 از تو رخ با بنیاد گران ناز و عجز
 کشته کفایت و اوست شایع
 نقشه در کوه رایج بود از تو بنبر
 صوفی و دره پنجه ظهور استماع و روح
 بس بنده یار دین و دین بر روزگار
 کانه از رخ بناد و خست او کن بار
 یا چاه و سکه صوفی کانه ندارد برد
 بر تو جام جمشیدی نابلس
 لشکر عدو کسی نابلس
 بهت چند صبح در نابلس
 صورت در قصه و تقلید نابلس
 ناله و شکر و شکر بر نابلس
 کوه مینا و سیوه اسلمی
 کواثرین دستانه زام در آن
 معیقه هم محض ضمیمه مطوق
 همی بپایان قید اسلمی

بدر

راه دوازده نقطه کوه بفره ابش
 شبنم که نظرم نشسته ام اوران غنچه دا
 با بر دوازده سراسر ساد و کوه کوه
 کوه با بره بر از روز بان و دودن در پرب
 ناله عجب بقوت حکمت دادگاه

سنا ز زور و زور بلفظ لم و بچوک
 یزید جانم کتم بایه چا بر فر کوه
 بحث سرد منظر نقطه به نقطه بر کوه
 که که حور در دره نموجنت دم چو کوه
 ناله اول نقطه کوه ابریش نه چادر
 چادک اگر لیسینه غاش سکین کوه
 طالب لیسین حلقه زلفان نشاند
 و همین با که درون دستک و دستک
 بر تر کمانت لسنم داد چو بر سردل
 کوه بر با صباد پیکر بفره و روه
 چاد من بحر محیط دریه بود غ کرانه

بخت سین با که ناله کوه بر زمین کوه
 میل طبع ادویان تا خوانا و کوه
 هر کس اظهار نام از کوه تر مقصد
 زلف طبع براره لاله عاشر شایع
 شام قدم کشته جبهه کوه و برین
 خورشید از اظهار با یقین ناله دادگاه
 خورشید بر دانه داد از تحت سطل کوه
 شام خورشید در حشر منیر بر کوه کوه

زک غامه سخن کویه سینه کمال
 خط بجز خط اخطار نقش صورت نیاید
 استقامت قوت طعم کرد و نازکی
 عاری از اخطار فالان و حسنه دکان
 خاطر که خود خوشتر است و هم بسود
 ایست بر زلف کس مشق برت باشد کما
 ادکس تحریث لغت با سر کرد و نظیر
 مشرکان امتثال امر ایزدان دکان
 احوال ثمره نظر لغت سبب کما
 عارف و حقه اشام فقیه ارب دکان
 بنه ازل بجز خورق قیامت بود
 ایست بقضا بر عمر حمله و خورق دکان
 دارا کس و در اینده هر چه ایمان
 امدمسته ام سیر آباء دکان
 قیمت سهم اصدیق کتیه و کلمه
 ز تمته خرج رتبه سودن باج لب دکان
 لوم زبان دکان که بوج خوار و برتری
 غفر است رست نصرت و تحب دکان
 طوطی در طرس کمر نقش و کاتر
 بیل من نقش کمر تینه و طرب کما
 ناله حرف کسینه الف و الف کسینه
 پست و لطف کسینه ثمره در کسینه کما
 خوف طعنت ز در هر دو کسینه
 بود ز در هر دو کسینه کیوان
 سخن کویه پیشتر هر که است
 پشواوه بر روح پیشوان
 شراب سرور با
 حرامه پیمز و قشیک کیوان
 در آن خسته با سیر و
 بار خاتم که بر سبب کاران

مست بخال خود لحظه ز پیر شده
 دشمن سخن خود دیده پیدار من
 دیده کنبان یا رقیب بر سگ هزار
 ناله مهری کولر آینه علم دار من
 گریه بخار دیده خوار هر دو عین بود
 خوش بودت ایش در مع رشاد من
 دیر عاید باغ مقدم رود باغ
 بیه نظره که تراغ دیده جو بار من
 حکمت عمده ام قدمت مراد
 مستحق مراد سینه زلفار من
 شاه عدل و فاسدن صدق صفا
 نازده در بان یکا قلب بر بندار من
 ای توف لکبر جامع کذب و دور
 واعظیه ایش دعا شقیه کار من
 سر بر ناله کله آید و تر شقیه
 ستر زده خور دیا چانه و طرار من
 ام طاقه عمده که ای صه کسینه
 ز ثوب دل مملکت و قلب سپاه من
 صف صف که دست نظر خط من
 حلقه که دست دگر خزانه کسینه
 ز کس که دست سمن ز تینه بنفشه
 سو بنبر در دست کهن و دله کله من
 صور ایجاد کنه و ادراک من
 قامت شجر و نظر اطوار من
 لاله بر ناطلس انظر که بر کسینه
 ندرت کهن بسته دگر دسینه کسینه

سخت حساب چو دره در حق رگانه

من سخن خاتم و بومن خنانه

بهر دلم دایه که لولک بر گهر

توفیق بدی رجا که بی مانو زانانه

نظم ابوسعید خدری

شمن مولد نادستی

در گلزاره که بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +

شمن مولد نادستی
در گلزاره که بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +
شمن مولد نادستی
در گلزاره که بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +
شمن مولد نادستی
در گلزاره که بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +
شمن مولد نادستی
در گلزاره که بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +

شمن مولد نادستی

در گلزاره که بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +

فازخ در عشق ثناک غمناک بود

جان غمناک غمناک غمناک بود

هم چو گلزاره بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +
هم چو گلزاره بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +

شمن مولد نادستی
در گلزاره که بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +

شمن مولد نادستی
در گلزاره که بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +

شمن مولد نادستی
در گلزاره که بوی زودانیت ترا
بغایت باسیران بدینیت ترا
مادسیر عم و صلح عم نمانت ترا +

فازخ در عشق ثناک غمناک بود

جان غمناک غمناک غمناک بود

دیگری جز تو را این حسه آرزو کرد جز تو کس در نظر حق سراغدار کرد
 آنچه کردی تو غم هیچ سگهار کرد هیچ سگین دل سپه گواریم کار کرد
 وین سگها دیگری با فریاد کرد هیچ کس در این راه آرزو فرزند کرد
 کوز آرزوئی فرست عرض برین فر
 مردم آرزو شده آرزو کرد آرزوئی فر

جان و سگه دل بود لعل غلط است بر سر راه تو چه خاک فشان غلط است
 چشم همیشه بر دور تو گشود غلط است در بر کرده براه تو همان غلط است
 رفتن اول است بجز تو سگین غلط است جان شیرین بجز تو دادن غلط است
 تو نه ای در علم عاشق را است باشد
 که تو خاک بر آن خاک گذار است

دره است که حیرانم و در پری نیست عاشق به سر دمانم و در پری نیست
 از غمت سر برانم و در پری نیست غم دل از شمشه بارانم و در پری نیست
 از خفا تو برینم و در پری نیست چه جو لعل تو پریشتم و در پری نیست
 هیچ در مانده غم به که تقوی بر کنم
 عاشق چاره نصیب چه در پریشتم

نقل تو هر گلستان بی است گلزار زین رنگ سی سرور در بی است
 جان فر چه جو تو غم ز کج بی است برگ زین کمر دومی برین بی است
 بسبب چه سگه دکان بی است بلکه غم تو جوان است در بی است
 دیوی دهنده سپه لوبان کلبه
 شرط یاران وفا دار موافق کعبه

مدته شده که در دارم همیشه تو در کعبه لور هارم و همیشه لای تو
 در غم عشق تو چه دارم همیشه تو داغ عشق تو بر دل دارم همیشه تو
 در خزان تو دل انگیزم همیشه تو بهر گل سرش خاتم همیشه تو
 از زلف تو صدی نشودم هرگز
 در نو تر سنده یک حرف بودم هرگز

مکن آن نوع که آرزو توم از کویت دیده پوشم ز تماشای روح سکویت
 دست بردل تنم و پا کسبم از کویت گوشه گیرم و فر بعد نیام کویت
 نکتم بار دیگر یار تو دلجوی است سخی گویم در سنده توم از کویت
 بشنود زین سینه و مکن قصد دل آرزو تو
 در نه بسیر ایمان شری از کرده خوشتر

چند صبح دیم در خاک در ششم روم در سرکوی تو خف کام بنا کام روم
 در نیت دیم در باغ نوری روم صد دعا گویم داز زده بر ششم روم
 دور هر از تو فریره سرانجام روم بود ز هر صدمه راه تو یک کام روم
 پس چرا این همه سنگین دل دیر جو باشد
 جان من این روشنی نیست که سکو باشد

در دم کشته شمشیر خیمیداند روز فرخنده اجران ده نمیداند
 سکیم سکن صحرای بلد نمیداند پاکب زرم اتم کس طور مرا نمیداند
 هر کسی صل فریاد سرد پا نمیداند عاشق چه چو منت نیست ضد سریداند
 چاره فر کن دگر در که سی زینم
 سرخو گیرم دار کوی تو ادا ره نام

از سر کوی تو بادیده تو خواهی هست چه آلوده بگناهی بگر خواهی هست
 تا نظری کنی پایش نظر خواهی هست اگر بر شتم ز درت هم دگر خواهی هست
 نه که دیم بار چو بار دگر خواهی هست نیست باز آمدنم باز از خواهی هست
 از بجز روی تو هر چه در چشمم چشم
 لطف کن لطف دینم بار چو چشمم چشم

چند در راه تو پاک برابر باشم چند پا مال بجزای تو سکر باشم
 چند پیش تو بقدر از همه کمر باشم از تو عهد آن بت کیش کمر باشم
 میردم تا بسجود بت دگر باشم باز اگر سبک برم پیش تو کار باشم
 غمگوار تو کسب یار شفا من تا که
 طاقم نیست از زینم پیش کمر تا که

آینه ای خط سنگینی را اینم توام سبزه دانه سرین را اینم توام
 گره ابروی پریشان را اینم توام پیش ابرو زدن دیکین را اینم توام
 طرز بگوید داینم توام حرف ناکش دیکین را اینم توام
 الله الله ز که اینم تا علی امومه
 لکیت کوی تو اینها ز که امومه

اینچنان بکس که فر از تو کجاست کیم پیش مردم ز بجزای تو کجاست کیم
 شیخ دیر قصه با صد بیت کیم همه جا قصه درد تو روی کیم
 از تو قطع طمع و لطف و عنایت کیم غمش را شهرت شهرت در دیکیت کیم
 غمگینی خاطر دمی بنفای کیم غمگینی خاطر دمی بنفای کیم
 غمگینی خاطر دمی بنفای کیم غمگینی خاطر دمی بنفای کیم
 غمگینی خاطر دمی بنفای کیم غمگینی خاطر دمی بنفای کیم
 غمگینی خاطر دمی بنفای کیم غمگینی خاطر دمی بنفای کیم

روز ز سر سنگ عتاب بهوانست
 روز ز آبی بال منم گردد چنین نفس
 گر موج بگیم بهم از نظر حق
 گشته اندر سرخاش کن محسبه
 چه فرقی که تو ندانی بود در همه عالم
 بسیار نمی کردد فرسیده ز نقه بر
 ناله ز کلین گاه یا سخت گمان
 بر بال عتاب بیدان بر بحر گره ز
 پیمان در هر وطن گشت چو ماهی
 این عجب نماند که ز چو به وز آهن
 چشم نیک نظر گردد بر خویش در آن دهر
 خود تو بگردن ز خویش منم را
 به طمع طمع پر دبال پندار است
 کار روز همه ملک صحن زیر پر است
 بستم سر روی اگر ز در تیره دریا است
 خفیدن آن پشه عین در نظر است
 از زنگس دار نفس در سحر دم عتاب است
 بنویسد از زین صبح چه پند چه بر است
 بری ز عتاب صبر لذت بردار است
 از عالم علوس نفس فرود گاسته
 دانگ نظر خویش گشود از چه در است
 این شادی در تری به پریدن ز کجا گاست
 گفتار که نایم صبر است که بر است
 دیدی که نمی کرد عتاب چه بر است

بهر طمع طمع پر دبال پندار است
 کار روز همه ملک صحن زیر پر است
 بستم سر روی اگر ز در تیره دریا است
 خفیدن آن پشه عین در نظر است
 از زنگس دار نفس در سحر دم عتاب است
 بنویسد از زین صبح چه پند چه بر است
 بری ز عتاب صبر لذت بردار است
 از عالم علوس نفس فرود گاسته
 دانگ نظر خویش گشود از چه در است
 این شادی در تری به پریدن ز کجا گاست
 گفتار که نایم صبر است که بر است
 دیدی که نمی کرد عتاب چه بر است

بهر طمع طمع پر دبال پندار است
 کار روز همه ملک صحن زیر پر است
 بستم سر روی اگر ز در تیره دریا است
 خفیدن آن پشه عین در نظر است
 از زنگس دار نفس در سحر دم عتاب است
 بنویسد از زین صبح چه پند چه بر است
 بری ز عتاب صبر لذت بردار است
 از عالم علوس نفس فرود گاسته
 دانگ نظر خویش گشود از چه در است
 این شادی در تری به پریدن ز کجا گاست
 گفتار که نایم صبر است که بر است
 دیدی که نمی کرد عتاب چه بر است

بهر طمع طمع پر دبال پندار است
 کار روز همه ملک صحن زیر پر است
 بستم سر روی اگر ز در تیره دریا است
 خفیدن آن پشه عین در نظر است
 از زنگس دار نفس در سحر دم عتاب است
 بنویسد از زین صبح چه پند چه بر است
 بری ز عتاب صبر لذت بردار است
 از عالم علوس نفس فرود گاسته
 دانگ نظر خویش گشود از چه در است
 این شادی در تری به پریدن ز کجا گاست
 گفتار که نایم صبر است که بر است
 دیدی که نمی کرد عتاب چه بر است

بهر طمع طمع پر دبال پندار است
 کار روز همه ملک صحن زیر پر است
 بستم سر روی اگر ز در تیره دریا است
 خفیدن آن پشه عین در نظر است
 از زنگس دار نفس در سحر دم عتاب است
 بنویسد از زین صبح چه پند چه بر است
 بری ز عتاب صبر لذت بردار است
 از عالم علوس نفس فرود گاسته
 دانگ نظر خویش گشود از چه در است
 این شادی در تری به پریدن ز کجا گاست
 گفتار که نایم صبر است که بر است
 دیدی که نمی کرد عتاب چه بر است

بهر طمع طمع پر دبال پندار است
 کار روز همه ملک صحن زیر پر است
 بستم سر روی اگر ز در تیره دریا است
 خفیدن آن پشه عین در نظر است
 از زنگس دار نفس در سحر دم عتاب است
 بنویسد از زین صبح چه پند چه بر است
 بری ز عتاب صبر لذت بردار است
 از عالم علوس نفس فرود گاسته
 دانگ نظر خویش گشود از چه در است
 این شادی در تری به پریدن ز کجا گاست
 گفتار که نایم صبر است که بر است
 دیدی که نمی کرد عتاب چه بر است

بهر طمع طمع پر دبال پندار است
 کار روز همه ملک صحن زیر پر است
 بستم سر روی اگر ز در تیره دریا است
 خفیدن آن پشه عین در نظر است
 از زنگس دار نفس در سحر دم عتاب است
 بنویسد از زین صبح چه پند چه بر است
 بری ز عتاب صبر لذت بردار است
 از عالم علوس نفس فرود گاسته
 دانگ نظر خویش گشود از چه در است
 این شادی در تری به پریدن ز کجا گاست
 گفتار که نایم صبر است که بر است
 دیدی که نمی کرد عتاب چه بر است

بهر طمع طمع پر دبال پندار است
 کار روز همه ملک صحن زیر پر است
 بستم سر روی اگر ز در تیره دریا است
 خفیدن آن پشه عین در نظر است
 از زنگس دار نفس در سحر دم عتاب است
 بنویسد از زین صبح چه پند چه بر است
 بری ز عتاب صبر لذت بردار است
 از عالم علوس نفس فرود گاسته
 دانگ نظر خویش گشود از چه در است
 این شادی در تری به پریدن ز کجا گاست
 گفتار که نایم صبر است که بر است
 دیدی که نمی کرد عتاب چه بر است

غزل

هر چه کنی بکن مکن ترک فرای نگاهم	هر چه بری ببر بر سگد بکارم
هر چه با بهل مهل پرده بروی چشمم	هر چه روی بر در پرده عجب آرام
هر چه کشی بکش بکش باده بزم مرضی	هر چه خوری بخور بخور هم فرای نگاهم
هر چه دوی بده رلف بهو ای صنم	هر چه نهی بنه مننه دام بر گذارم
هر گشتی بکش بکش صیدم که نیت عشق	هر چه شوی بسو شو شسته بخت زارم
هر چه بری ببر ببر شسته لطف ترا	هر چه کنی بکن مکن خانه آفت زارم
هر چه روی بر درود راه صدف سحر	هر چه زنا بزنا بزنا نزن طعنه بر در گارم

غزل دیگر

چشم چشم او در ترک کماندار دیده	چشم زلف او در طره طرار دیده
در صبح ریخ دیری ماه پر زده پوش	در باغ ییخ سرد کلهه در دیده
ماهی برین طرادت عاصم کشیده	تو صحرایین صدف است گفتر دیده
چو زلف او که کشه تپا لدی اوگون	از شاخ سهره سگگون سرد دیده
چو چشم او که خاطر ما را بر شکت	خجسته سردم چار دیده
گلونه خط در غش بچ ما ز بدین حال	در یک طبل بخته دکن ر دیده
در تار زلف او است تخته برادر زلف	در یک رسن هزار گره دیده

چمن دین سگد در همه گشته	چون دین بهار در همه گلزار دیده
چمن این حال در همه کشیده بوده	چمن این لنگر در همه طرف دیده
رضوان صدف بودی باس گفتمی	عوری برین صدف گفتر دیده
ماند غش بقدر گل بر بار بار	بر سرد ای عجب گل بر بار دیده
عاشقین صدف شوریدگان مکن	آن جلوه سردی بری دار دیده

مانند

بهار آمد که از گلشن همی باغ بار دیده	هر است خودش سرخ زار از سر غزل دیده
تو گوئی از عنوان بسته بر شاخ دهر	ز بس باغ تند و صلصه و دراج دیده
بجوشه سحر جان چون نور گلزار تو خیزد	بپر دهنی دل چمن باغ بر آتش دیده
خودش عجب دصوت او ناله قمری	همی در گلرنگی از سر دین گاه از چشم دیده
تو گوئی صدف تان بهت عذر امان	ز بس عثمان دعوه آقا خطا زنده خطا دیده
یا بر کف بند لاله که ترکیب صبح داد	یا بر گلرنگه تخمین کرد بوی گفتر دیده
یا باد بهر سده بجهنم بوی گفتر	یا با سحر به بطرف جو پیر دیده
یا سپه چمن را به نام تر ج گوید	یا بود سخن را مات صنع کردگار دیده
یا بر لاله پاکوبه که ای ای رنگ می دارد	یا از گلرنگ بود بوی بوی دیده
یا بر سهره سخطه یا بر لاله میر نقشه	یا گاهی رهوار گش یا گاه آتش دیده

یک سوزن دای ارغنون چنگ دنا خیزد
یکه ایجا نواز دنا یک ایجا گ رومی
بهر جستی و جوشی برگانی قمع نوشی

یک سوز صدای بر لب و طنبور و تار تبه
صدای دای و هوای دای زهرهوی هزار تکه
ماند علیا اهوشتی چون صدای بخت بر آید

الف

بساله ابروی تو در خشم لگلو
بر چهره تو طره مسکین تو گلو
گیسوی تو بر قامت رخسار تو گلو
چشم در زده است هیچ بگویم بچه ماند

چهره قبضه اشمشیر عا در کف شبر
استاده بدل عیشش پیش و پیمبر
ماری سیه او کینه از رخ صنوبر
رنگ که شود دست در دست بختگر

ب

بدل کردم کسی عاقبت زهره را
آینه زین دل به مهرت رامی کنم برون
تعلق نیست با آن گرفت زدم پای او
گدازم از جهان نایب پای امب هر کس
تراکت انقدر دارد که در وقت حواس
بود از این معشوق حال در هر حال
پس از درد جدائی محنت را مینهار

بسیارم با یک من می بیند تقوی را
چرا پشوده گیرم در غسل عینی عا را
فریاد غم خشم تکلفهای رسی را
نباشد هیچ سخن بهتر از تجرید عینی را
توان بر پشت پا را در گردن فقر عا را
سینه زدن ز خون سرمه با ششم لیس را
ز آنش چه پیر نیستم زوز آبایی را

در شرح در سبک روی کلیم انطوری با
که در پر دار شهرت بال باشد نریخ سنی را

روز چهارم

شید دتمه بچون مردان
 چو شده از مردان ایلی جزدار
 گریبان چاک ز در بهواغی
 سوار برت ایلی شایه
 برید کردگی آنی نموده

...
 ...
 ...

روحی فدای
عذرا کند اما بفرستد
تو شیرین مظهر صفت علی سید
زیادتر است و بلا یابیم کلمات
شام دلم از زلف من ساق خورشید
ایت بر وز نه بیهام صفات دایم
از تو خندان وصلت جولان و جوانی
فایده زیاده هر اسیر پادشاه
در خاطر ملاحظه می شود که خدا
سزاوار است به پادشاهان و پادشاهان
از در زکات و پادشاهان

جمیع غیبت جمع در دل است
کلمه غیبت

همه چیز است از جمع خود هر کس
تعمیر وقت شوق غیبت از آن راس
کافی طینت و صفا کرد و استعداد
زیست کردن هر از طلب بینی
با فرزند از هفت است و در این
ابت از آنکه غیبت از آن ارادی

دینی در طلب راه صبر است

شیرانه که در دین است
کیت در به نه نصف در کمال است

ام کشته که کبیر است کلام است
کبری کبیر با جان کس است
از صلاح در دین جان
بدرخ و ضمه عمارت است
بال شاه فخر اقلن با آن
شهری و عصا که وضه بدو است
نه هر کس که پیش او روح
خدا هم کس که کلام است
تعام و صفت در آن است

آنچه بر زمین بود بر شتر غنی
سوزن کافران در جنت الی در کیم

برای باد کم نمی بایرید که پیوسته طرف و عبودیت
به آرزو کافری صد احمد و حمد و ستی

زود با شهادت بر سر بر کرد
سیم فرض کوه در جوار دست فاش

کشتن اگر منزه در جوار بود
پس از آنکه منقرض بودی

بجی

جانانده ازین سبب صد پاره
از دامن چو او خوشی رسیده

شش شستن گفت تشنه لب
گفتن که کوشش تهنوت تو را نریم

نشدت که هلاکت زبانش برده بود
از وفا که نصیحت شش شسته

گفت همیشه صاحب کبار
کردن پیوستن به چاره بهار

در شکر که سیر اند
هر چند که لایق بودی

باز بویک وقت آن میکند
باز در جان شش میکند

در بویک وقت آن میکند
باز در جان شش میکند
باز در کس کفتم که کلبه وقت با تو جان
باز در کس کفتم که کلبه وقت با تو جان

ادعای قصای موقل را
فکر کردی و نوس رسد ی

بامیدم که غمها منته در عشق
کازین مرقد بر باغی افروزم

بام غیب
نام یادم به حرف سنج
هر کی در صوب بخرود

ببیند که در چه جا
ببیند که در چه جا

ببیند که در چه جا
ببیند که در چه جا

گفت لب که در بیان مدینه
از دامن او زود باره

۱۳۵۵ | ۱۳۵۶

۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
کتابخانه مرکزی
کتابخانه تخصصی
کتابخانه عمومی
کتابخانه تخصصی
کتابخانه عمومی

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
کتابخانه مرکزی
کتابخانه تخصصی
کتابخانه عمومی

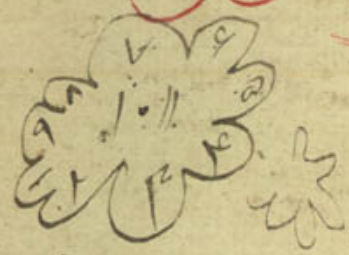
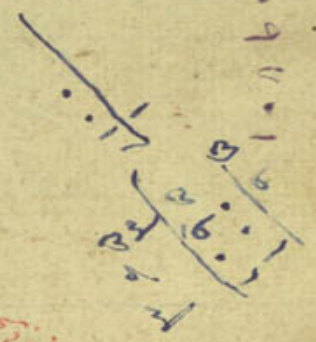
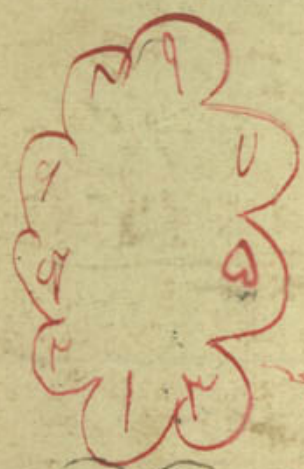
کتابخانه مجلس شورای اسلامی

۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰

Handwritten text in Persian script

۱

۹۰۹۰۰۰۰۰

Handwritten text in Persian script, possibly a title or description

* ۱۹۴۱
۰۰۰۰۰۰۰۰
۱۹۴۱